

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2021. gada 6. oktobrī*

Apelācija – Institucionālās tiesības – Eiropas Parlamenta deputāta unikālais statuss – Eiropas Parlamenta deputāti, kas ir ievēlēti Itālijas vēlēšanu apgabalos – Pensijas tiesību grozījumi – Nelabvēlīgs akts – Pagaidu nostāja – Neatkarīgas tiesiskās sekas

Lietā C-431/20 P

par apelācijas sūdzību atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas statūtu 56. pantam, ko 2020. gada 12. septembrī iesniedza

Carlo Tognoli, ar dzīvesvietu Milānā (Itālija),

Emma Allione, ar dzīvesvietu Milānā,

Luigi Alberto Colajanni, ar dzīvesvietu Palermo (Itālija),

Claudio Martelli, ar dzīvesvietu Romā (Itālija),

Luciana Sbarbati, ar dzīvesvietu Kjaravallē [*Chiaravalle*] (Itālija),

Carla Dimatore kā **Mario Rigo** mantiniece, ar dzīvesvietu Noalē [*Noale*] (Itālija),

Roberto Speciale, ar dzīvesvietu Boljasko [*Bogliasco*] (Itālija),

Loris Torbesi kā **Eugenio Melandri** mantinieks, ar dzīvesvietu Romā,

Luciano Pettinari, ar dzīvesvietu Romā,

Pietro Di Prima, ar dzīvesvietu Palermo,

Carla Barbarella, ar dzīvesvietu Madžonē [*Magione*] (Itālija),

Carlo Alberto Graziani, ar dzīvesvietu Fjesolē [*Fiesole*] (Itālija),

Giorgio Rossetti, ar dzīvesvietu Triestē (Itālija),

Giacomo Porrazzini, ar dzīvesvietu Terni (Itālija),

* Tiesvedības valoda – itāļu.

Guido Podestà, ar dzīvesvietu Vilarealā de Santuantonju [*Vila Real de Santo António*] (Portugāle),

Roberto Barzanti, ar dzīvesvietu Sjēnā [*Siena*] (Itālija),

Rita Medici, ar dzīvesvietu Boloņā (Itālija),

ko pārstāv *M. Merola, avvocato*,

Aldo Arroni, ar dzīvesvietu Milānā,

Franco Malerba, ar dzīvesvietu Isilemulino [*Issy-les-Moulineaux*] (Francija),

Roberto Mezzaroma, ar dzīvesvietu Romā,

ko pārstāv *M. Merola* un *L. Florio, avvocati*,

apelācijas sūdzības iesniedzēji,

otrs lietas dalībnieks –

Eiropas Parlaments, ko pārstāv *S. Alves* un *S. Seyr*, pārstāves,

atbildētājs pirmajā instancē,

Tiesa (pirmā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs Ž. K. Bonišo [*J.-C. Bonichot*], tiesneši L. Bejs Larsens [*L. Bay Larsen*] (referents), K. Toadere [*C. Toader*], M. Safjans [*M. Saffjan*] un N. Jēskinens [*N. Jääskinen*],

ģenerāladvokāts: Ž. Rišārs Delatūrs [*J. Richard de la Tour*],

sekretārs: A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2021. gada 15. jūlija tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Ar apelācijas sūdzību *Carlo Tognoli* u.c. lūdz atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2020. gada 3. jūlija rīkojumu *Tognoli* u.c./Parlaments (T-395/19, T-396/19, T-405/19, T-408/19, T-419/19, T-423/19, T-424/19, T-428/19, T-433/19, T-437/19, T-443/19, T-455/19, no T-458/19 līdz T-462/19, T-464/19, T-469/19 un T-477/19, nav publicēts; turpmāk tekstā – “pārsūdzētais rīkojums”; EU:T:2020:302), ar ko tā noraidīja viņu prasības atcelt 2019. gada 11. aprīļa Eiropas Parlamenta Finanšu ģenerāldirektorāta nodaļas “Deputātu atalgojums un sociālās tiesības” vadītāja paziņojumus par viņiem izmaksājamās pensijas apmēra pielāgošanu pēc *Ufficio di*

Presidenza della Camera dei deputati (Deputātu palātas Prezidijs, Itālija) Lēmuma Nr. 14/2018 stāšanās spēkā 2019. gada 1. janvārī (turpmāk tekstā – “strīdīgie paziņojumi”) kā acīmredzami nepieņemamas.

Tiesvedības priekšvēsture

- 2 Apelācijas sūdzības iesniedzēji ir vai nu agrākie Eiropas Parlamenta locekļi, ievēlēti Itālijā, vai arī šīs iestādes bijušo locekļu pārdzīvojušie laulātie. Katrs no viņiem šajā sakarā saņem vecuma pensiju vai apgādnieka zaudējuma pensiju.
- 3 2018. gada 12. jūlijā Deputātu palātas Prezidija birojs nolēma pārrēķināt bijušajiem šīs palātas locekļiem izmaksājamo pensiju apmēru attiecībā uz pilnvaru gadiem līdz 2011. gada 31. decembrim, piemērojot ieguldījumu sistēmu (turpmāk tekstā – “Lēmums Nr. 14/2018”).
- 4 Pievienojot komentāru apelācijas sūdzības iesniedzēju 2019. gada janvāra paziņojumiem par pensiju, Parlaments viņus brīdināja par to, ka viņu pensiju apmērs varētu tikt pārskatīts, izpildot Lēmumu Nr. 14/2018, un ka šis jaunais aprēķins, iespējams, varētu izraisīt nepamatoti izmaksāto summu atgūšanu.
- 5 Ar nedatētu Parlamenta Finanšu ģenerāldirektorāta nodaļas “Deputātu atalgojums un sociālās tiesības” vadītāja paziņojumu, kas pievienots apelācijas sūdzības iesniedzēju 2019. gada februāra paziņojumiem par pensiju, Parlaments viņus informēja vispirms par to, ka tā juridiskais dienests ir apstiprinājis Lēmuma Nr. 14/2018 automatisku piemērojamību viņu situācijai. Tālāk šajā paziņojumā tika precizēts, ka, tiklīdz tiks saņemta nepieciešamā informācija no *Camera dei deputati* (Deputātu palāta, Itālija), tas paziņos apelācijas sūdzības iesniedzējiem par viņu tiesību uz pensiju jauno noteikšanu un nākamo divpadsmit mēnešu laikā atgūs iespējamo pārmaksu. Visbeidzot, šajā paziņojumā apelācijas sūdzības iesniedzēji tika informēti, ka viņu tiesību uz pensiju galīgā noteikšana tiks veikta ar formālu aktu, par kuru būs iespējams iesniegt sūdzību vai atcelšanas prasību, pamatojoties uz LESD 263. pantu.
- 6 Pēc tam ar strīdīgajiem paziņojumiem šīs nodaļas vadītājs apelācijas sūdzības iesniedzējiem paziņoja, ka viņu pensiju apmērs tiks pielāgots līdz analogo pensiju samazinājuma apmēram, ko Itālijā izmaksā bijušajiem valsts deputātiem, piemērojot Lēmumu Nr. 14/2018. Šajos paziņojumos bija arī precizēts, ka apelācijas sūdzības iesniedzēju pensiju summa tiks pielāgota no 2019. gada aprīļa, piemērojot jauno pensijas tiesību noteikšanas projektus, kas tika nosūtīts minēto paziņojumu pielikumā. Turklāt ar šiem pašiem paziņojumiem apelācijas sūdzības iesniedzējiem tika piešķirts 30 dienu termiņš, kas sākas no to saņemšanas, lai iesniegtu savus apsvērumus. Ja šādi apsvērumi netiktu iesniegti noteiktajā termiņā, tiks uzskatīts, ka strīdīgie paziņojumi rada galīgas sekas, kas tostarp nozīmētu nepamatoti saņemto summu atgūšanu laikposmā no 2019. gada janvāra līdz martam.
- 7 E-pasta vēstulēs, kas nosūtītas laikposmā no 2019. gada 13. maija līdz 4. jūnijam, apelācijas sūdzību iesniedzēji nosūtīja kompetentajam Parlamenta dienestam savus apsvērumus. E-pasta vēstulēs, kas nosūtītas laikposmā no 2019. gada 22. maija līdz 24. jūnijam, Parlaments apstiprināja, ka šie apsvērumi ir saņemti, un apelācijas sūdzību iesniedzējiem norādīja, ka atbilde viņiem tiks sniegta pēc viņu argumentu izvērtēšanas.

- 8 2019. gada 20. jūnija (lieta T-396/19), 8. jūlija (lietas T-405/19, T-408/19, T-443/19 un T-464/19), 15. jūlija (lietas T-419/19, T-433/19, T-455/19, no T-458/19 līdz T-462/19, T-469/19 un T-477/19) un 23. jūlija (lietas T-395/19, T-423/19, T-424/19 un T-428/19) vēstulēs pēc tam, kad tika celta prasība Vispārējā tiesā, Parlamenta Finanšu ģenerāldirekcijas nodaļas “Deputātu atalgojums un sociālās tiesības” vadītājs norādīja, ka apelācijas sūdzības iesniedzēju iesniegtajos apsvērumos nebija tādu elementu, kas pamatotu strīdīgajā paziņojumā izklāstītās Parlamenta nostājas pārskatīšanu, un ka tādējādi šī paziņojuma pielikumā norādītās un pārrēķinātās tiesības uz pensiju, kā arī plāns par nepamatoti saņemto summu atgūšanu ir kļuvuši galīgi.
- 9 Ņemot vērā *Eugenio Melandri*, kurš lūdza piemērot atkāpi, situācijas īpatnības, pamatojoties uz viņa ienākumu līmeni, Parlaments nebija pieņēmis galīgo lēmumu par viņa situāciju pārsūdzētā rīkojuma pieņemšanas dienā.

Prasība Vispārējā tiesā un pārsūdzētais rīkojums

- 10 Ar prasības pieteikumiem, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegti 2019. gada 28. jūnijā un 8. jūlijā, apelācijas sūdzību iesniedzēji cēla prasības atcelt strīdīgos paziņojumus.
- 11 2019. gada 16., 19. un 24. septembrī Parlaments atsevišķos dokumentos apgalvoja, ka šīs prasības ir nepieņemamas.
- 12 Laikposmā no 2019. gada 19. septembra līdz 4. oktobrim apelācijas sūdzību iesniedzēji, izņemot *Emma Allione* un *Eugenio Melandri*, iesniedza attiecīgo prasību pieteikumu grozījumu rakstus.
- 13 2020. gada 15. janvārī Vispārējā tiesa nolēma apvienot apelācijas sūdzības iesniedzēju attiecīgi celto atcelšanas prasību izskatīšanu.
- 14 Pārsūdzētajā rīkojumā, kas pieņemts, piemērojot Vispārējās tiesas Reglamenta 126. pantu, tā noraidīja apelācijas sūdzības iesniedzēju prasības kā acīmredzami nepieņemamas.
- 15 Vispārējā tiesa vispirms pārsūdzētā rīkojuma 57. punktā uzskatīja, ka strīdīgie paziņojumi nav nelabvēlīgi akti un līdz ar to tie nevar būt atcelšanas prasības priekšmets LESD 263. panta izpratnē. Līdz ar to apstrīdētā rīkojuma 63. punktā tā kā acīmredzami nepieņemamu noraidīja apelācijas sūdzības iesniedzēju prasījumu par šo paziņojumu atcelšanu.
- 16 Lai pamatotu šo vērtējumu, tā, pirmkārt, apstrīdētā rīkojuma 51.–53. punktā precizēja, ka apstākļi, ka jaunais pensiju aprēķināšanas veids bija piemērojams kopš 2019. gada aprīļa, nav pietiekams, lai pierādītu, ka Parlaments ir pieņēmis galīgo nostāju šajā jautājumā. Pirmkārt, strīdīgie paziņojumi skaidri ir prezentēti kā projekti. Otrkārt, tajos ir precizēts, ka tie kļūst galīgi tikai tad, ja 30 dienu laikā pēc to saņemšanas netiek iesniegti adresātu izteikti apsvērumi. Apelācijas sūdzības iesniedzēji šādus apsvērumus iesniedza šajā termiņā.
- 17 Otrkārt, Vispārējā tiesa pārsūdzētā rīkojuma 56. un 60. punktā uzskatīja, ka šī sprieduma 8. punktā minētās Parlamenta turpmākās vēstules ir uzskatāmas par šīs iestādes galīgās nostājas ieņemšanu attiecībā uz apelācijas sūdzības iesniedzējiem un nevar tikt uzskatītas vienkārši par apstrīdētos paziņojumus apstipriņošiem aktiem.

- 18 Treškārt, apstrīdētā rīkojuma 61. un 62. punktā tā nosprieda, ka apstāklim, ka strīdīgajos paziņojumos nav precizēts termiņš, kādā Parlaments atbild uz apelācijas sūdzības iesniedzēju apsvērumiem, tāpat kā iebildumiem par pamatojuma neesamību un samērīguma principa pārkāpumu, nav nozīmes.
- 19 Turpinājumā apstrīdētā rīkojuma 66. un 67. punktā Vispārējā tiesa noraidīja apelācijas sūdzības iesniedzēju prasījumu atcelt šī sprieduma 8. punktā norādītajās vēstulēs pieņemtos lēmumus. Šajā ziņā tā uzskatīja, ka apelācijas sūdzības iesniedzēju iesniegtie grozījumu raksti ir acīmredzami nepieņemami, pamatojoties uz to, ka lietas dalībnieks var grozīt savus prasījumus un savus sākotnējās prasības pamatus tikai tad, ja pēdējā minētā tās celšanas dienā pati bija pieņemama.
- 20 Visbeidzot, apstrīdētā rīkojuma 74. punktā Vispārējā tiesa noraidīja apelācijas sūdzības iesniedzēju prasījumus piespriest Parlamentam samaksāt summas, kuras tas nepamatoti ir ieturējis, ciktāl šī prasījumu daļa ir acīmredzami nepieņemama.

Lietas dalībnieku prasījumi

- 21 Apelācijas sūdzībā apelācijas sūdzības iesniedzēji lūdz Tiesai:
- atcelt pārsūdzēto rīkojumu;
  - nodot lietu atpakaļ Vispārējai tiesai un
  - piespriest Parlamentam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus apelācijas tiesvedībā, kā arī atlikt lēmuma pieņemšanu par tiesāšanās izdevumu segšanu Vispārējā tiesā.
- 22 Parlaments lūdz Tiesai:
- noraidīt apelācijas sūdzību un
  - piespriest apelācijas sūdzību iesniedzējiem atlīdzināt tiesāšanās izdevumus apelācijas tiesvedībā.

Par apelācijas sūdzību

Lietas dalībnieku argumenti

- 23 Apelācijas sūdzības iesniedzēji savas apelācijas sūdzības pamatojumam izvirza trīs pamatus attiecīgi par Vispārējās tiesas pieļauto kļūdu tiesību piemērošanā attiecībā uz strīdīgo paziņojumu apstrīdamības vērtējumu, kļūdu Vispārējās tiesas Reglamenta 86. panta interpretācijā, kā arī sacīkstes principa pārkāpumu un kļūdu šī reglamenta 126. panta interpretācijā. Otrais un trešais pamats ir izvirzīti pakārtoti.
- 24 Ņemot vērā argumentāciju, ko apelācijas sūdzības iesniedzēji izvirza savu pamatu atbalstam, ir jāuzskata, ka viņi lūdz atcelt apstrīdēto rīkojumu, ciktāl ar to Vispārējā tiesa ir noraidījusi viņu prasījumus atcelt strīdīgos paziņojumus, kā arī lēmumus, kas bija izklāstīti šī sprieduma 8. punktā norādītajās vēstulēs.

- 25 Ar pirmo pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēji apgalvo, ka strīdīgie paziņojumi ir apstrīdami akti.
- 26 Apelācijas sūdzības iesniedzēji uzskata, ka no Tiesas judikatūras izriet, ka būtiskais kritērijs, lai noteiktu, vai akts ir apstrīdams, ir tā tiesiskās sekas, nevis tā galīgais raksturs. Tādējādi pagaidu akti esot uzskatāmi par apstrīdamiem, jo tiem ir šādas sekas.
- 27 Apelācijas sūdzības iesniedzēji šajā ziņā apgalvo, ka strīdīgo paziņojumu sekas ir iestājušās kopš 2019. gada aprīļa. Turklāt šie paziņojumi radot apelācijas sūdzības iesniedzējiem ļoti smagu kaitējumu, ko nevar pilnībā atlīdzināt *a posteriori*. Turklāt šo paziņojumu provizoriskais raksturs neesot balstīts uz konstatētu juridisko pamatu.
- 28 Apelācijas sūdzības iesniedzēji arī pakārtoti norāda, ka neviens skaidrs apstāklis tiem neļauj secināt, ka pēc strīdīgajiem paziņojumiem būtu pieņemti lēmumi, kas nav tikai apstiprinoši. Viņi uzskata, ka to apstiprinošais raksturs turklāt izriet no Parlamenta atbildēm uz viņu iesniegtajiem apsvērumiem, jo Parlaments ir atzinis, ka tā kompetencē nav izskatīt šajos apsvērumos izvirzītos argumentus.
- 29 Apelācijas sūdzības iesniedzēji uzskata, ka nav arī loģiski uzskatīt, ka strīdīgo paziņojumu raksturs var mainīties atkarībā no tā, vai ir iesniegti apsvērumi. Pirmajā gadījumā apsvērumu iesniegšanas vienīgās sekas būtu tādas, ka tiktu grozīta diena, kurā akts kļūst galīgs, bet šis akts paliktu identisks. Otrajā gadījumā attiecīgais akts kļūtu galīgs un nebūtu nepieciešams nekāds papildu elements.
- 30 Parlaments apgalvo, ka apelācijas sūdzības iesniedzēju pensiju apmēra samazinājumam bija pagaidu raksturs un ka to varēja pārskatīt, pamatojoties uz pēdējo minēto iesniegtajiem apsvērumiem, un ka juridiskā pamata neesamībai šajā ziņā neesot nozīmes. Šis pagaidu raksturs skaidri izrietot no strīdīgo paziņojumu formulējuma un no apelācijas sūdzības iesniedzēju tiesībām iesniegt apsvērumus, pirms šie paziņojumi kļūst galīgi, un šo iespēju apelācijas sūdzības iesniedzēji esot tieši izmantojuši. Parlamenta galīgā nostāja esot tikusi pieņemta tikai vēlāk.
- 31 Apelācijas sūdzības iesniedzēji daļēji interpretējot Tiesas judikatūru, no kuras izrietot, ka izšķirošais kritērijs, lai starplēmumu kvalificētu par apstrīdamu aktu, esot tas, ka prasība, kas celta par galīgo lēmumu, nevar nodrošināt pietiekamu tiesību aizsardzību tiesā. Šajā lietā prasības celšana par Parlamenta galīgi pieņemto lēmumu būtu varējusi garantēt šādu aizsardzību.
- 32 Turklāt Parlamenta pieņemtie galīgie lēmumi neesot tikai apstiprinoši, jo tie esot balstīti uz to argumentu analīzi, kurus apelācijas sūdzības iesniedzēji izvirzījuši savos apsvērumos. Tam, ka strīdīgajos paziņojumos nav norādīts termiņš atbildes sniegšanai uz apsvērumiem, šajā ziņā neesot nozīmes.

Tiesas vērtējums

- 33 Kā Vispārējā tiesa ir norādījusi pārsūdzētā rīkojuma 49. punktā, no Tiesas pastāvīgās judikatūras izriet, ka par “apstrīdamiem tiesību aktiem” LESD 263. panta izpratnē tiek uzskatīti visi iestāžu pieņemtie noteikumi, kas paredzēti, lai radītu saistošas tiesiskās sekas, neatkarīgi no tā, kāda ir to forma (spriedumi, 2018. gada 20. februāris, Beļģija/Komisija, C-16/16 P, EU:C:2018:79, 31. punkts, un 2020. gada 9. jūlijs, Čehijas Republika/Komisija, C-575/18 P, EU:C:2020:530, 46. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

- 34 Lai noteiktu, vai apstrīdētais tiesību akts izraisa šādas sekas, ir jāņem vērā šī akta būtība un jāizvērtē tā ietekme atbilstoši tādiem objektīviem kritērijiem kā minētā akta saturs, attiecīgā gadījumā ņemot vērā tā pieņemšanas kontekstu, kā arī tā izdevējas iestādes pilnvaras (spriedumi, 2018. gada 20. februāris, Beļģija/Komisija, C-16/16 P, EU:C:2018:79, 32. punkts, un 2020. gada 9. jūlijs, Čehijas Republika/Komisija, C-575/18 P, EU:C:2020:530, 47. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).
- 35 Tāpat jāatgādina, kā Vispārējā tiesa būtībā ir uzsvērusi pārsūdzētā rīkojuma 50. punktā, starppasākumi, kuru mērķis ir sagatavot galīgo lēmumu procedūrā, kas ietver vairākus posmus, principā nav akti, par kuriem var celt atcelšanas prasību (šajā ziņā skat. spriedumu, 2021. gada 3. jūnijs, Ungārija/Parlaments, C-650/18, EU:C:2021:426, 43. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 36 Šādi starpposma akti vispirms ir akti, kuros pausts attiecīgās iestādes pagaidu viedoklis (spriedums, 2021. gada 3. jūnijs, Ungārija/Komisija, C-650/18, EU:C:2021:426, 44. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 37 Vispārējā tiesa pārsūdzētā rīkojuma 51.–55. punktā konstatēja, ka strīdīgajos paziņojumos nav noteikta Parlamenta galīgā nostāja, jo šajos paziņojumos ieņemtā nostāja var tikt grozīta, lai ņemtu vērā apelācijas sūdzības iesniedzēju apsvērumos ietvertos elementus.
- 38 Šajā ziņā apelācijas sūdzības iesniedzēju izvirzītajam argumentam, saskaņā ar kuru apstrīdētajiem paziņojumiem nav pagaidu rakstura, jo Parlaments galu galā uzskatīja, ka tā kompetencē nav izskatīt šajos apsvērumos izvirzītos argumentus, nevar piekrist.
- 39 Pirmkārt, uzskatot, ka tam nav jālemj par Lēmuma Nr. 14/2018 tiesiskumu, Parlaments sprieda par apelācijas sūdzības iesniedzēju iesniegto apsvērumu atbilstību un tāad pārvērtēja savus sākotnējos lēmumus, ņemot vērā šos apsvērumus.
- 40 Otrkārt, strīdīgo paziņojumu sagatavojošā akta kvalificēšana par sagatavojošu aktu katrā ziņā nevar būt atkarīga no Parlamenta vēlāk pieņemto lēmumu pamatojuma.
- 41 Tomēr ar konstatējumu, ka iestādes akts ir starppasākums, kurā nav pausta iestādes galīgā nostāja, nepietiek, lai sistēmiski pierādītu, ka šis akts nav “apstrīdams tiesību akts” LESD 263. panta izpratnē.
- 42 Tādējādi no Tiesas judikatūras izriet, ka par starppasākumu, kas rada autonomas tiesiskās sekas, var celt atcelšanas prasību, ja ar šo aktu saistītais prettiesiskums nevar tikt novērsts tādas prasības ietvaros, kas vērsta pret galīgo lēmumu, kura izstrādes posms tas ir (spriedums, 2021. gada 3. jūnijs, Ungārija/Parlaments, C-650/18, EU:C:2021:426, 46. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 43 Līdz ar to, ja starpposma akta likumības apstrīdēšana šādas prasības ietvaros nevar nodrošināt prasītāja efektīvu tiesību aizsardzību tiesā pret šī tiesību akta sekām, par to ir jābūt iespējai celt apstrīdēšanas prasību, pamatojoties uz LESD 263. pantu (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2001. gada 9. oktobris, Itālija/Komisija, C-400/99, EU:C:2001:528, 63. punkts; 2011. gada 13. oktobris, *Deutsche Post* un Vācija/Komisija, C-463/10 P un C-475/10 P, EU:C:2011:656, 56. punkts, kā arī 2021. gada 3. jūnijs, Ungārija/Komisija, C-650/18, EU:C:2021:426 48. punkts).

- 44 Jāuzsver, ka šajā lietā – kā pārsūdzētā rikojuma 51. punktā Vispārējā tiesa ir konstatējusi un kā to apgalvo apelācijas sūdzības iesniedzēji apelācijas sūdzībā – strīdīgie paziņojumi radīja tūlītēju apelācijas sūdzības iesniedzēju pensiju apmēra samazinājumu no 2019. gada aprīļa, jo šī samazinājuma piemērošana nebija apturēta, gaidot Parlamenta vadītās procedūras iznākumu.
- 45 No tā izriet, ka strīdīgie paziņojumi paši par sevi rada autonomas tiesiskās sekas attiecībā uz apelācijas sūdzības iesniedzēju mantisko stāvokli.
- 46 Šādas sekas nevar pielīdzināt tādu aktu procesuālajām sekām, kuros ir izteikta Eiropas Komisijas pagaidu nostāja, vai šādu aktu sekām, kas ir atzītas par tādām, kuras neapdraud attiecīgo personu intereses, un ko Tiesa ir uzskatījusi par tādām, kuras nevar izraisīt par šādiem aktiem celtas atcelšanas prasības pieņemamību (šajā nozīmē skat. spriedumu, 1981. gada 11. novembris, *IBM/Komisija*, 60/81, EU:C:1981:264, 17. un 18. punkts).
- 47 Tas, ko Vispārējā tiesa ir norādījusi pārsūdzētā rikojuma 56. punktā, ka no strīdīgajiem paziņojumiem izriet, ka Parlaments saņemto summu atgūšanu par laiku no 2019. gada janvāra līdz martam veic tikai tad, ja apelācijas sūdzības iesniedzēji 30 dienu laikā pēc šo paziņojumu saņemšanas neiesniedz apsvērumus, nevar likt apšaubīt minēto paziņojumu radīto tiesisko seku tūlītējo raksturu.
- 48 Turklāt, lai gan strīdīgajos paziņojumos bija paredzēts, ka Parlamentam ir jāieņem galīgā nostāja pēc apelācijas sūdzības iesniedzēju apsvērumu saņemšanas, nav strīda par to, ka šādas nostājas pieņemšanai nav noteikts nekāds termiņš.
- 49 Līdz ar to strīdīgo paziņojumu autonomās tiesiskās sekas varēja turpināties iespējami ilgā laikposmā, kura termiņš *a priori* nav definēts.
- 50 Turklāt no pārsūdzētā rikojuma un no Parlamenta sniegtās informācijas izriet, ka attiecībā uz vienu no apelācijas sūdzības iesniedzējiem šīs iestādes galīgā nostāja tika pausta tikai astoņus mēnešus pēc tam, kad viņš saņēma paziņojumu, kas attiecas uz viņu.
- 51 Šādos apstākļos, tā kā pensijas apmēra ilgstoša samazināšana var potenciāli neatgriezeniski ietekmēt attiecīgās personas situāciju, apelācijas sūdzības iesniedzējiem bija jābūt iespējai izmantot efektīvu tiesību aizsardzību pret strīdīgajiem paziņojumiem un tādējādi radīt šķērslī viņu pensijas samazināšanai (pēc analogijas skat. spriedumus, 1992. gada 30. jūnijs, *Itālija/Komisija*, C-47/91, EU:C:1992:284, 28. punkts, un 2001. gada 9. oktobris, *Itālija/Komisija*, C-400/99, EU:C:2001:528, 63. punkts).
- 52 No tā izriet, ka prasības atcelt galīgos lēmumus, kuri Parlamentam bija jāpieņem pēc apelācijas sūdzības iesniedzēju apsvērumu saņemšanas, īstenošana nevarēja tiem nodrošināt efektīvu tiesību aizsardzību tiesā.
- 53 Iespēja, kas ir attiecīgajām personām, ja Parlaments nav atbildējis uz to iesniegtajiem apsvērumiem, celt prasību sakarā ar bezdarbību pret to, arī nevar nodrošināt tām efektīvu tiesību aizsardzību tiesā.
- 54 Protams, Parlamentam uz šādiem apsvērumiem ir jāatbild saprātīgā termiņā (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2013. gada 28. februāris, *Réexamen Arango Jaramillo u.c./EIB*, C-334/12 RX-II, EU:C:2013:134, 28. punkts) un attiecīgajām personām līdz ar to ir tiesības celt prasību sakarā ar bezdarbību, ja šī iestāde nepilda šo pienākumu.

- 55 Turklāt Tiesa jau ir nospriedusi, ka iespēja celt šādu prasību sakarā ar bezdarbību var būt pietiekama, lai izslēgtu Komisijas bezdarbības stāvokļa turpināšanos pēc šīs iestādes veiktā starppasākuma pieņemšanas (šajā nozīmē skat. spriedumu, 1997. gada 18. marts, *Guérin automobiles*/Komisija, C-282/95 P, EU:C:1997:159, 38. punkts).
- 56 Tomēr šie apsvērumi šajā gadījumā nevar būt izšķiroši, jo, pirmkārt, pret Parlamentu celtā prasība sakarā ar bezdarbību nevar likt apšaubīt strīdīgo paziņojumu autonomās tiesiskās sekas un, otrkārt, termiņi, kas nepieciešami, lai varētu izskatīt šādu prasību un pēc tam – vajadzības gadījumā – atcelšanas prasību, ir pārmērīgi apstākļos, kad šie paziņojumi nekavējoties izraisa fiziskām personām izmaksāto pensiju apmēra samazinājumu.
- 57 Nemot vērā šos apstākļus, Vispārējā tiesa ir pieļāvusi tiesību kļūdu, pārsūdzētā rīkojuma 57. punktā nospriežot, ka strīdīgo paziņojumu pagaidu raksturs ļauj uzskatīt, ka tie nav nelabvēlīgi akti un ka līdz ar to tie nevar būt atcelšanas prasības priekšmets, pamatojoties uz LESD 263. pantu.
- 58 Līdz ar to pirmais pamats ir jāapmierina un pārsūdzētais rīkojums ir jāatceļ daļā, kurā ir noraidīts apelācijas sūdzības iesniedzēju prasījums atcelt strīdīgos paziņojumus.
- 59 No tā arī izriet, ka pārsūdzētais rīkojums ir jāatceļ daļā, kurā ir noraidīts apelācijas sūdzības iesniedzēju prasījums atcelt šī sprieduma 8. punktā norādītajās vēstulēs izteiktos lēmumus, jo šīs prasījumu daļas noraidījums ir pamatots vienīgi ar apelācijas sūdzības iesniedzēju prasījumu par strīdīgo paziņojumu atcelšanu nepieņemamību.
- 60 Šādos apstākļos nav jāizvērtē otrais un trešais pamats, jo tie katrā ziņā neizraisa plašāku pārsūdzētā rīkojuma atcelšanu.

Par prasībām Vispārējā tiesā

- 61 Atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas statūtu 61. panta pirmajai daļai, ja Tiesa atceļ Vispārējās tiesas nolēmumu, tā var pati taisīt galīgo spriedumu attiecīgajā lietā, ja to ļauj tiesvedības stadija, vai nodot lietu atpakaļ sprieduma taisīšanai Vispārējā tiesā.
- 62 Pirmkārt, tā kā Parlaments ar savām Vispārējā tiesā izvirzītajām iebildēm par nepieņemamību ir tikai apgalvojis, ka apelācijas sūdzības iesniedzēju celtās atcelšanas prasības ir nepieņemamas, jo strīdīgie paziņojumi ir sagatavojoši akti, šī sprieduma 41.–57. punktā minēto iemeslu dēļ šīs iebildes par nepieņemamību ir jānoraida.
- 63 Otrkārt, tā kā Vispārējās tiesas vērtējums attiecās tikai uz prasību pieņemamību un tā ir noraidījusi šīs prasības kā acīmredzami nepieņemamas, neuzsākot mutvārdu procesu, Tiesas rīcībā nav nepieciešamās informācijas, lai taisītu galīgo spriedumu par minētajām prasībām.
- 64 Līdz ar to lietas ir jānodod atpakaļ Vispārējai tiesai, lai tā lemtu par apelācijas sūdzības iesniedzēju prasījumiem atcelt strīdīgos paziņojumus un lēmumus, kas ir izklāstīti šī sprieduma 8. punktā norādītajās vēstulēs.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 65 Tā kā lietas tiek nodotas atpakaļ izskatīšanai Vispārējā tiesā, lēmuma par tiesāšanās izdevumiem pieņemšana ir jāatliek.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (pirmā palāta) nospriež:

- 1) Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2020. gada 3. jūlija rīkojumu *Tognoli u.c./Parlaments* (T-395/19, T-396/19, T-405/19, T-408/19, T-419/19, T-423/19, T-424/19, T-428/19, T-433/19, T-437/19, T-443/19, T-455/19, no T-458/19 līdz T-462/19, T-464/19, T-469/19 un T-477/19, nav publicēts; EU:T:2020:302) atcelt daļā, kurā ir noraidīti *Carlo Tognoli u.c.* prasījumi atcelt 2019. gada 11. aprīļa Eiropas Parlamenta Finanšu ģenerāldirektorāta nodaļas “Deputātu atalgojums un sociālās tiesības” vadītāja paziņojumus par viņiem izmaksājamās pensijas apmēra pielāgošanu pēc tam, kad 2019. gada 1. janvārī ir stājies spēkā *Ufficio di Presidenza della Camera dei deputati* (Deputātu palātas Prezidijs, Itālija) Lēmums Nr. 14/2018 un Eiropas Parlamenta lēmumi, kas izteikti 2019. gada 20. jūnija (lieta T-396/19), 8. jūlija (lietas T-405/19, T-408/19, T-443/19 un T-464/19), 15. jūlija (lietas T-419/19, T-433/19, T-455/19, no T-458/19 līdz T-462/19, T-469/19 un T-477/19) un 23. jūlija (lietas T-395/19, T-423/19, T-424/19 un T-428/19) vēstulēs.
- 2) Eiropas Parlamenta Vispārējā tiesā izvirzītās iebildes par nepieņemamību noraidīt.
- 3) Lietas nosūtīt Eiropas Savienības Vispārējai tiesai atkārtotai izskatīšanai, lai tā lemtu par *Carlo Tognoli u.c.* iesniegtajiem prasījumiem, kas attiecas uz šo paziņojumu un šo lēmumu atcelšanu.
- 4) Lēmuma par tiesāšanās izdevumiem pieņemšanu atlikt.

[Paraksti]